

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI RENATA MÖCKLOVÁ

KAMILA

Naše vyprávění začneme v roce 1939, kdy se na letní na brigádě v obci Schömpl seznámili dva sezónní dělníci Anna Dörschner a Johann Rösch. Několik týdnů na to ale začala 2. světová válka. Němci z pohraničí, kteří dříve žili v Československu, museli narukovat do Wehrmachtu. Narukovat musel i mladý Johann Rösch, tatínek naší pamětnice paní Renaty Möcklové.

PAMĚTNICE

„...Tak všichni muži, tak byli povolány teda na frontu, takže můj tatínek vlastně, aniž by chtěl, tak musel teda narukovat,..."

ANIČKA

Svatba rodičů proběhla na dálku, protože tatínek bojoval na východní frontě a domů do Starého Sedla u Sokolova se dostal jen velmi málo. V květnu 1944 ale padl.

PAMĚTNICE

„...padnul jako německej voják na Ukrajině. Byl pohřbenej v hromadným hrobě..."

PAMĚTNICE

„Takže když potom přišla ta zpráva, že zahynul, tak to bylo to pro tu rodinu, tak to bylo pro tu rodinu opravdu šok,..."

FRANTIŠEK

Zvlášť pro Johannova tatínka.

PAMĚTNICE

„..., tak to neunes' potom ten tatínek, a když pak došlo k odsunu Němců, tak si pak vzal život.“

MICHAL

Paní Möcklová se tak narodila několik týdnů po tatínkově smrti už jako pohrobek. V květnu 1945 válka skončila. Nejen pro Möcklovi ale začaly další starosti.

PAMĚTNICE

„My jsme byli německá rodina, takže, aniž jsme chtěli tu válku mít, tak jsme potom, prostě, na nás bylo poukazováno, a tak se s náma i zacházelo.“

FRANTIŠEK

V roce 1948 byla rodina opět rozdělena - část rodiny byla odsunuta do východního a západního Německa, část zůstala v Československu, stejně jako paní Möcklová. Spolu s maminkou je odvezli do vnitrozemí na statek v Hostivicích u Prahy.

PAMĚTNICE

„...takže jsme se málokdy mohli sejít s tím zbytkem tý rodiny.“

ANIČKA

Čtyřletá Renata neuměla moc dobře česky, a to vadilo jejím vrstevníkům, hlavně Ludškovi - synovi statkáře, u kterého v Hostivicích spolu s maminkou bydlely.

PAMĚTNICE

„...Tak mi něco říkal tenkrát a já jsem mu nerozuměla, tak on vzal kámen, a praštil mě tady, prostě, do čela, ...“

PAMĚTNICE

„Ale k doktorovi se nešlo, to se muselo zatutlat.“

FRANTIŠEK

Nakonec ale i tato nepříjemnost přinesla něco pozitivního.

PAMĚTNICE

„No a po tomhle incidentu, kdy mi ten Luděk tohle, jako, udělal, tak byli takoví milejší, protože zjistili asi, že to nebylo v pořádku.“

MICHAL

Na konci 40. let se začaly podmínky zlepšovat, naskytla se možnost odejít z Hostivic. Díky pomoci strýce se mohly s maminkou vrátit zpět do pohraničí do Starého Sedla.

PAMĚTNICE

„...ale protože po těch Němcích, co byli v odsunu, tak tam bylo víc baráků volnejch, tak nám to nějak zařídil, že jsme se mohly přestěhovat a vrátily jsme se do toho Starýho Sedla.“

PAMĚTNICE

„Ale od září vlastně, já jsem začala chodit do základní školy v tom Starým Sedle, tam byla jenom pětitřídka.“

PAMĚTNICE

„...takže já, když jsem šla do školy, tak jsem sice rozuměla, trochu mluvila, ale už to nebylo tak hrozný, jako když jsme přišly do těch Hostivic, a nerozuměly jsme ničemu.“

ANIČKA

Její učitelka neměla se svými žáky žádné slitování.

PAMĚTNICE

„Tak, měla jsem, teda, jednu paní učitelku, ta zrovna neoplývala nějakou shovívavostí, takže, když jsme nerozuměli, tak jsme dostávali, jako, tělesný tresty, já taky jsem dostala facku pořádnou... Když jsem nerozuměla, vzala jsem to hlavou o tabuli, takže jsem se hodně bála. Všichni se jí báli.“

MICHAL

Po základní škole se Renata rozhodla jít na střední zdravotnickou školu v Chebu, tam už neměla problémy kvůli svému původu, dokonce byla premiantkou.

PAMĚTNICE

„...Já jsem se pak musela rozhodovat, v té osmé třídě, kam vlastně půjdu nebo co budu dělat, tak u nás byl takovej nábor ze zdravotnické školy v Chebu. Tak jsem se pak rozhodla, že by mě ta práce bavila.“

FRANTIŠEK

Po maturitě pracovala jako zdravotní sestra.

PAMĚTNICE

„Já jsem původně chtěla jít na medicínu, což je taky takový poučení pro vás, ale můj manžel chtěl taky študovat, ale chtěl si odložit vojnu, to mu nepovolili, a tak já jsem kvůli němu na tu vejšku taky nešla...“

KAMILA

Překážky, které jí v životě potkaly, dokázala paní Möcklová překonat, a postupně dosáhla i to, co si přála.

PAMĚTNICE

„...Přestože jsme Němci, za nic jsme nemohli, pykali jsme, ale vypracovali jsme se. I naše děti.“